

društvene novice

† Prof. Janko Orožen

V torek, 3. dne vinotoka, se je Celje in z njim širša slovenska kulturna javnost poslovila od gimnazijskega profesorja Janka Orožna. K večnemu počitku je legel doyen slovenskih zgodovinarjev.

Izpod njegovega izjemno plodovitega peresa niso prišli le številni srednješolski učbeniki za pouk narodove zgodovine in zemljepisa; opisoval in ohranil je zgodovinskemu spominu kulturno, politično in gospodarsko življenje ter delo in boje našega človeka zlasti v pokrajini med Savinjo, Sotlo in Savo. Orožnova opisovanja narode in njenih lepote prevevajo — kakor vse njegovo pedagoško in znanstveno delo — klena narodno zavedna čustva.

Svoje iskateljsko pero je prof. Orožen med drugim zastavil tudi za kroniko slovenskega planinstva v območju Savinjskih planin in njihovega predgorja. S to kroniko — v najzlahtnejšem pomenu te besede — se je profesor Orožen za trajno zapisal med prvovrstne pričevalce razvoja Savinjske podružnice SPD oz. celjskega planinskega društva kot njenega dediča. Omenimo le nekaj najbolj odmevnih takšnih Orožnovih spisov: Kratka zgodovina Savinjske podružnice SPD (PV 1940/10), Nekaj pregleda o preteklosti Savinjske doline (Turistični vestnik 1961/8) oz. Preteklost Savinjske doline od davnih do današnjih dni (Savinjski zbornik 1965), Predvojni in povojni razvoj PD Celje (Zgodovina Celja in okolice II. in III. knjiga) — ob številnih drugih zapisih, nanašajočih se na naš domači planinski svet. Tako tudi sodobni zgodovinarji slovenskega planinstva ne bodo smeli spregledati odkritij in spoznanj profesorja Janka Orožna.

Naj ob spominu na pedagoško in znanstveno ustvarjalnost prof. Janka Orožna sklenemo z njegovimi besedami, kakor je on sklenil svojo študijo Gradovi in graščine ob Savinji, Sotli in Savi (1936): »Veliko smo videli in konec je poti.«

Gustav Grobelnik

Tabor pri Krnskih jezerih

Planinsko društvo nealkoholikov in nekadičev Dolga pot je imelo svoj 6. planinski tabor v Domu pri Krnskih jezerih, in sicer od 27. do 30. avgusta letos.

Tabora se je udeležilo 76 članov, med njimi 25 otrok.

Prišli smo z vseh koncev Slovenije, eni prek Komne in Bogatina, drugi pa iz Lepene, od koder je bila pot sicer krajša za hojo, a precej daljša za vožnjo.

Na pot smo se podali po nevihtni noči, Bohinjski kot pa se je kopal v soncu in

nam dokazoval, da se zaradi dežja ne splača ostati doma.

Ze prvi večer smo zbrani v jedilnici doma poslušali del predavanj, ki so jih pripravili sami člani, in sicer o geologiji Alp ter o Krnskem pogorju v literaturi. Za večino so bila to manj znana področja, zato smo poslušali z zanimanjem, le otroci so se počasi pobirali spat.

Jutro nas je pričakalo z dežjem, vendar zaradi tega nismo spreminjali načrtov. Odpravili smo se na osvojitve bližnje Velike Babe, druga skupina pa je odšla proti Krnu, kjer so doživeli pravi vihar z vetrom in snegom, ki je onemogočil razgled, ki je prav s Krna edinstven. Zato pa so bili z njim poplačani vsi, ki so se na vrh podali popoldne in se je videlo daleč naokoli.

Sama sem se odpravila na greben med Lemežem in Debeljakom, občudovala prepadne stene obeh gora, dolino Lepene pod seboj in razgled na ostre italijanske vrhove, ki jih nisem poznala. Večer je bil spet namenjen predavanjem, tokrat o alpskem rastlinskem in živalskem svetu ter o 1. svetovni vojni, ki je prav tu pokazala svoj najbolj grozljiv in krvav obraz. Pripoved je živo in doživeto podala domačinka teh krajev, kot jo je slišala iz ust staršev in brala v Mesesnelovi knjigi. Zamislili smo se nad našo krvavo in skoraj pozabljeno zgodovino, ki je dala toliko nepotrebnih žrtev in nesmiselnih bojov. Zadnji dan smo se poslovili od prijetnega okolja in se večinoma vračali po isti poti, le nekateri so si podaljšali pot še za skok do Triglava ali drugam.

Mene je pot vodila prek Bogatinskega sedla do Koče pri sedmerih jezerih, na Planino pri Jezeru in Vogar do Bohinja. Dan je minil v znamenju jezer, teh biserov narave, ki s svojo čarobno lepoto razveseljuje srca in oči nas popotnikov.

Milena Peče

Tabor PD Bohor

Letos smo imeli planinci PD Bohor iz Senovega že svoj 18. planinski tabor, ki smo ga tokrat postavili v lepepi Logarski dolini pod vršaci Savinjskih Alp. Od 15. do 22. julija je taborila prva skupina 51 planincev, od 22. do 30. julija pa druga skupina z 31 planinci. Bili smo kar pisana družčina, saj najmlajši planinec, ki je bil na taboru, še ni hodil v šolo, najstarejši pa so bili dijaki srednjih šol. V tabornem vodstvu je bilo deset mladinskih vodnikov in mentorjev, medicinska sestra in kuharica. Vodja tabora je bil Hinko Uršič, ki je bil hkrati tudi ekonom.

Opravili smo kar nekaj tur: na Okrešelj, Kamniško sedlo, Planjavo, Ojstrico, Grofičko, Klemenčo jamo, Savinjsko sedlo in Olševo. Imeli smo ure planinske šole, svoje znanje smo pokazali na orientacijskem po-